

Závěrečná zpráva z rezidence v Egon Schiele Art Centru (červen 2025)

Taja Spasskova

Rezidence v Egon Schiele Art Centru pro mě byla cennou příležitostí k soustředěné, ničím nerušené práci. Možnost na chvíli vystoupit z každodennosti, zastavit se a ponořit se do tichého vnitřního procesu považuji za nesmírně důležitou – zvláště v kontextu tvorby, která není vždy na první pohled viditelná, ale o to víc formuje směřování a způsob práce umělce.

Velkorysý prostor ateliéru mi poskytl svobodu, jak fyzickou, tak mentální. Bylo možné pracovat bez omezení, zkoušet nové věci a nebát se experimentu. Oceňuji, že prostor nebyl pouze technickým zázemím, ale skutečným prostředím, které přirozeně podporovalo soustředění a introspektivní práci.

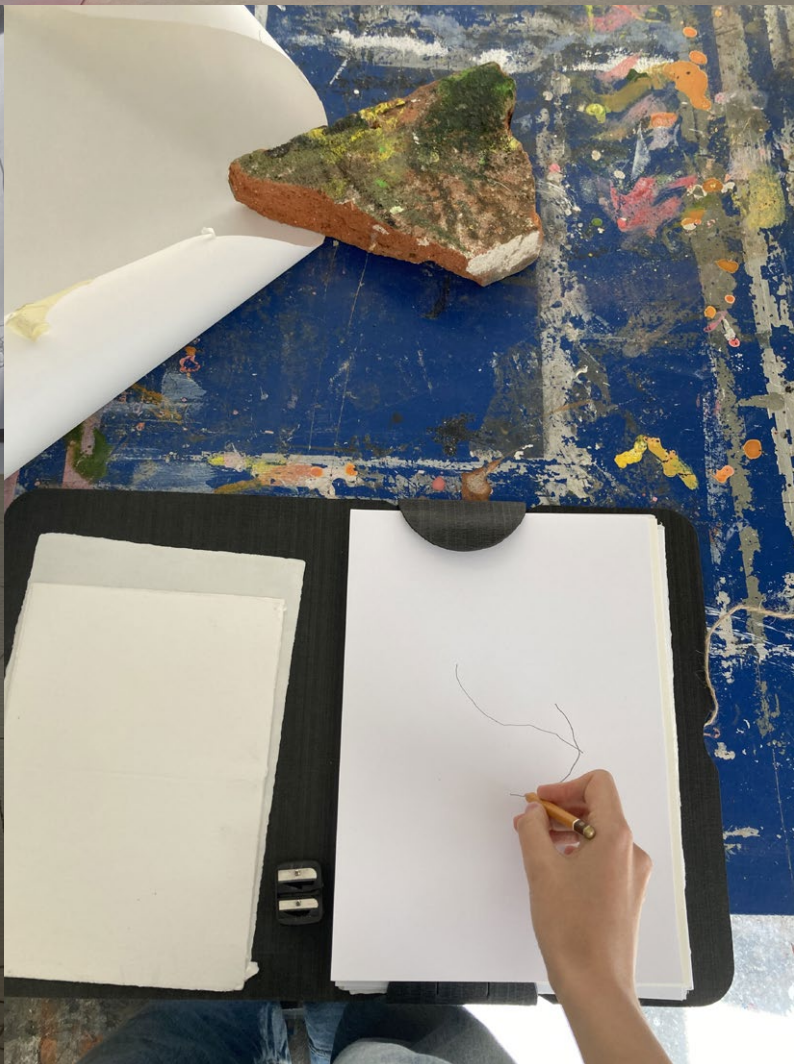
Projekt, který jsem si do rezidence přivezla, se během pobytu vyvinul jinak, než jsem původně zamýšlela. Chtěla jsem se věnovat velkoformátové kresbě a tématu „přesahu“. V praxi jsem ale zjistila, že samotné prostředí mě vedlo k jemnějšímu, komornějšímu přístupu. Krumlov v červnu působí jako město mimo čas – a právě to ovlivnilo, jak jsem s pojmem „přesahu“ začala pracovat.

Místo doslovného zvětšování rozměrů jsem začala zkoumat přesah směrem do hloubky. Vznikla tak série malých kreseb formátu A4, které jsem si brala s sebou při pobytu venku, ve městě, v přírodě, v parcích. Dopoledne jsem často trávila kreslením v plenéru, zatímco odpoledne a večer patřily ateliéru a zkoušení větších formátů.

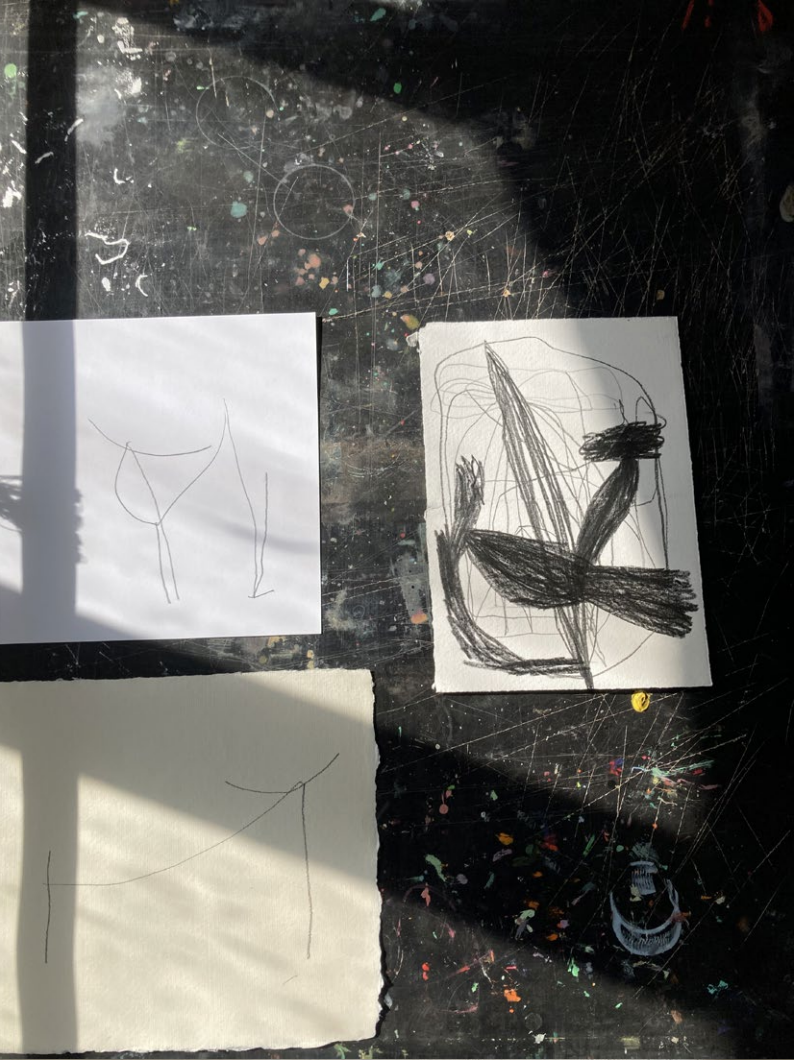
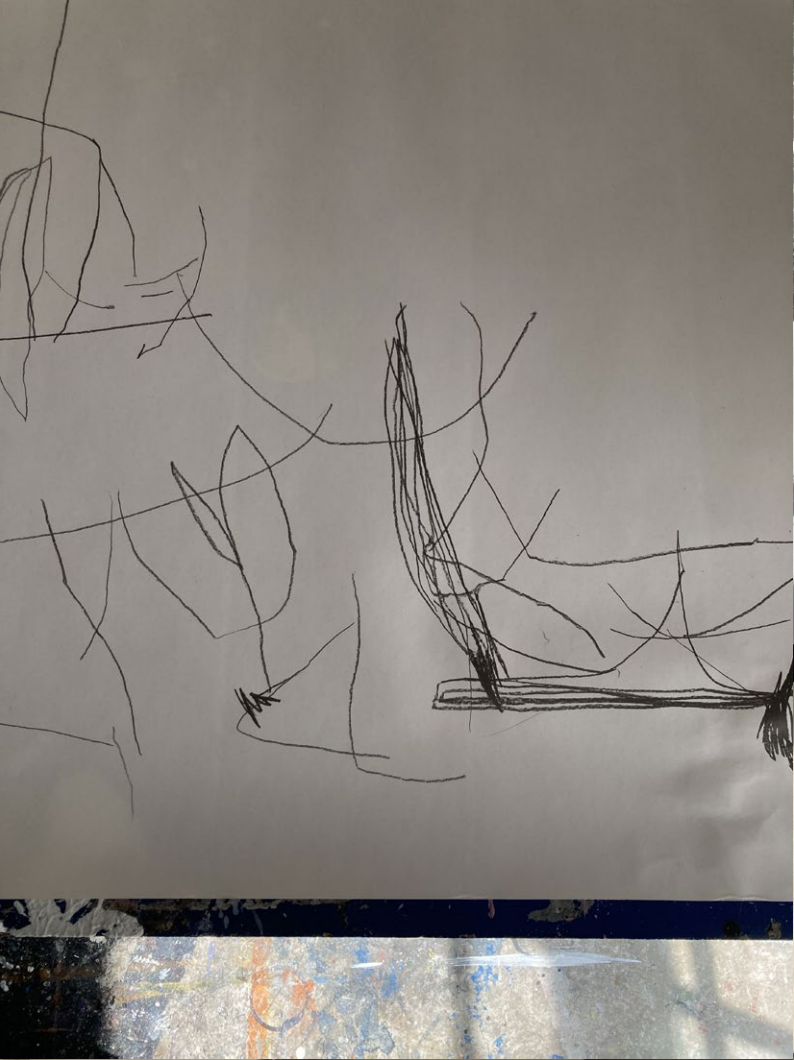
Závěrečným a centrálním dílem rezidence se po mnoha zkouškách stala velkoformátová abstrakce. Vedle ní vznikly i středně velké kresby a rozsáhlejší série menších prací na ručně vyráběných papírech z papírny ve Velkých Losínách. Práce s tímto materiálem byla mimořádně podnětná – papír má bohatou strukturu, každý kus je jiný, barevný, s viditelnou stopou člověka i historie. To všechno ve mně silně rezonovalo právě v kontextu historického prostředí Krumlova, který v sobě nese podobnou vrstevnatost a paměť.

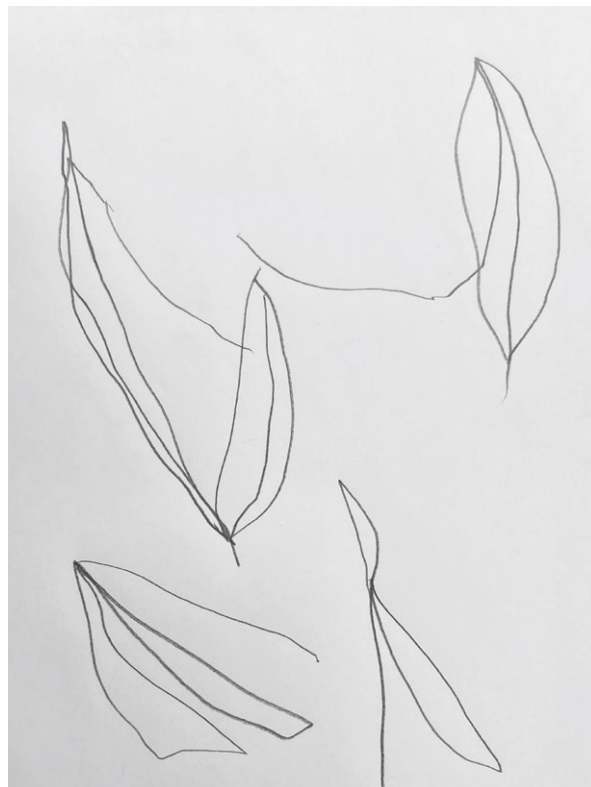
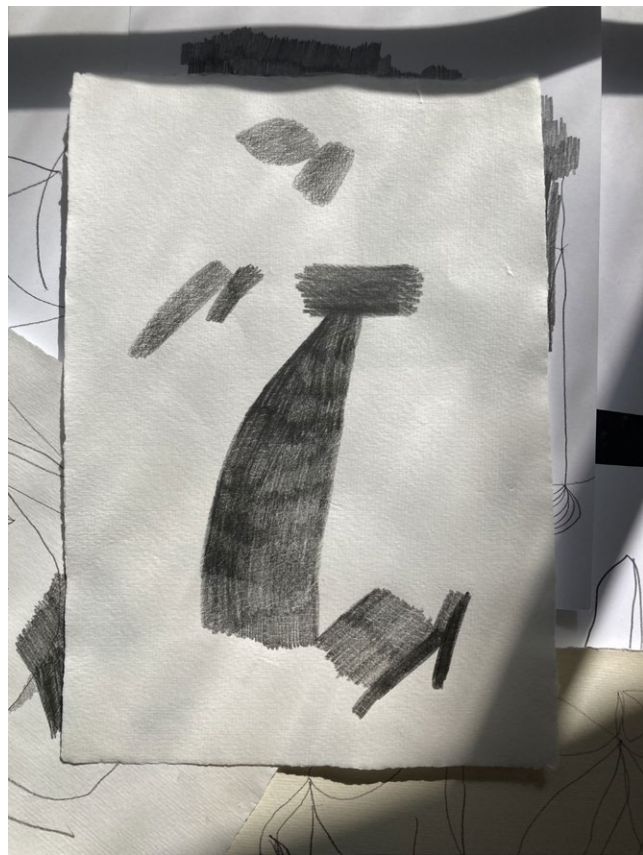
Celý tento proces vnímám jako součást přirozeného přechodu k práci s větším formátem, jako kontinuální proud, ve kterém se forma postupně rozšiřuje a zároveň graduje ve svém vlastním rytmu. Zároveň mi to umožnilo přehodnotit samotný pojem „přesahu“ – nejen jako fyzické zvětšení, ale i jako posun v hloubce, vnitřním rozpětí a otevřenosti vůči procesu.

Zjistila jsem, že rozšíření nemusí být jen otázkou velikosti či prostoru, ale také posunu směrem dovnitř – ke zpomalení, větší citlivosti, nebo změně pohledu. I osobní posun může být formou rozšíření. A právě tahle zkušenost – že i když máme konkrétní cíl, je důležité zůstat otevřený realitě, která je dynamická a proměnlivá – byla pro mě jedním z nejhodnotnějších momentů celé rezidence.

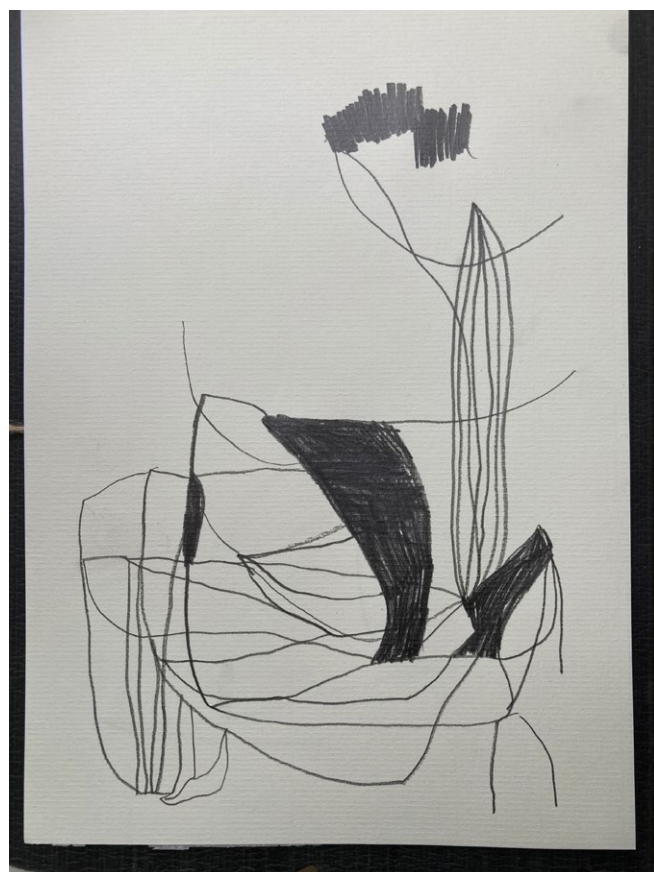
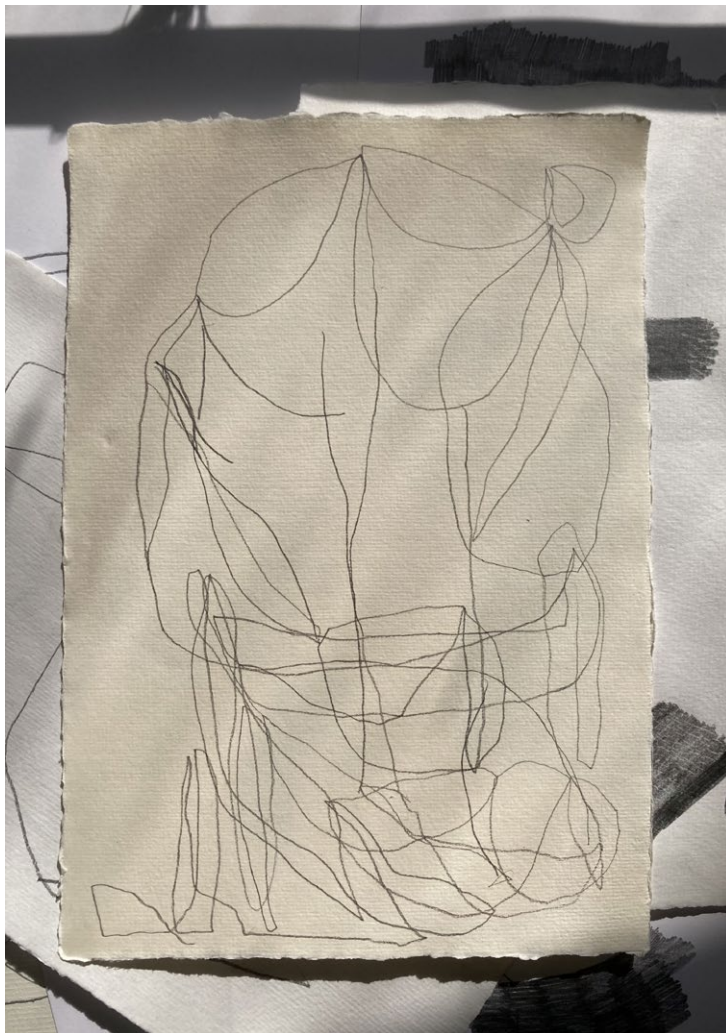

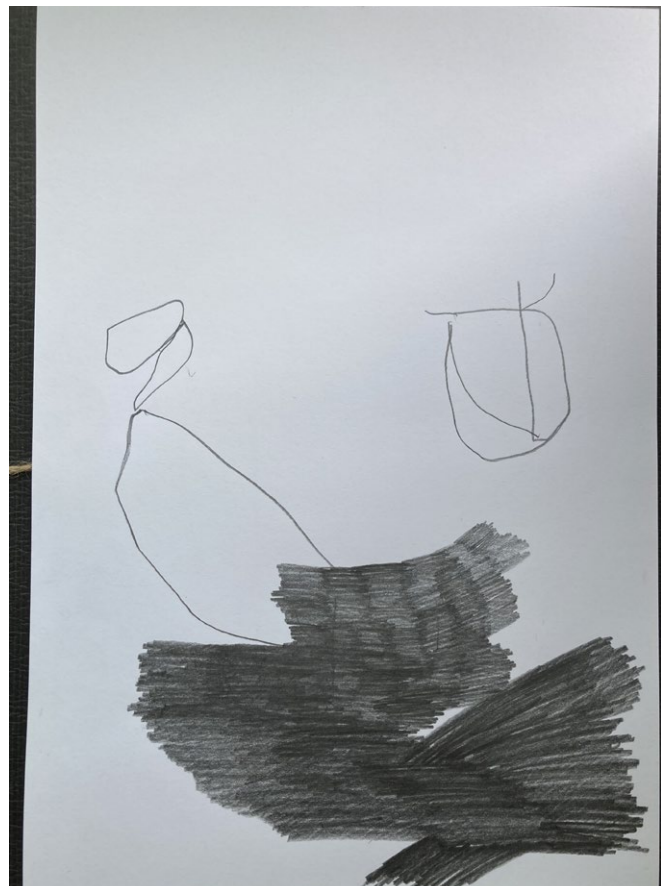
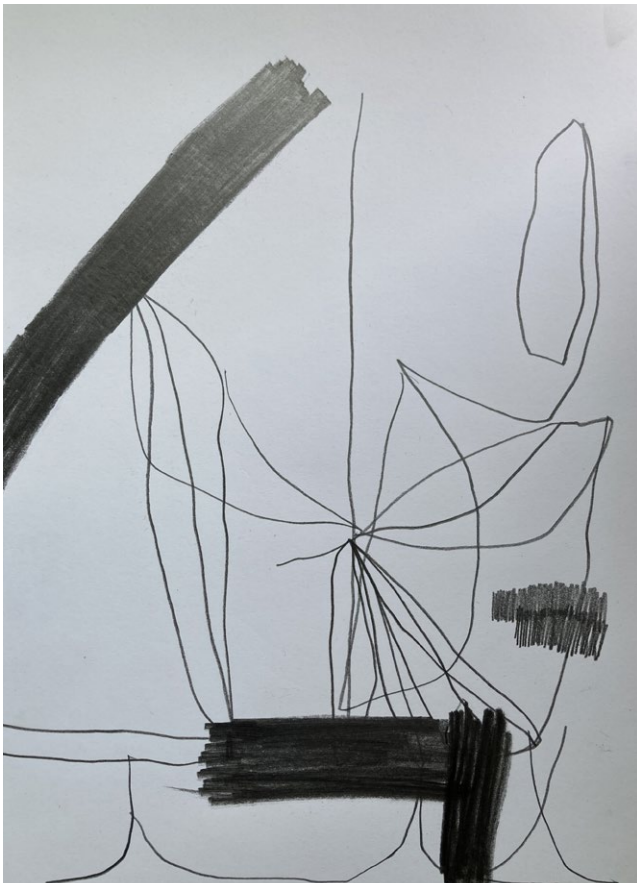
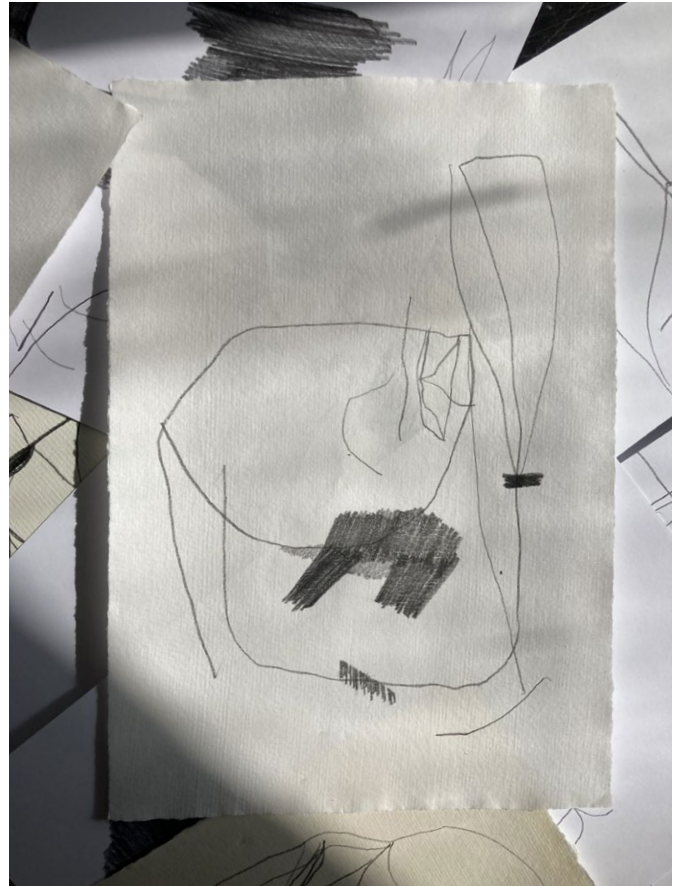
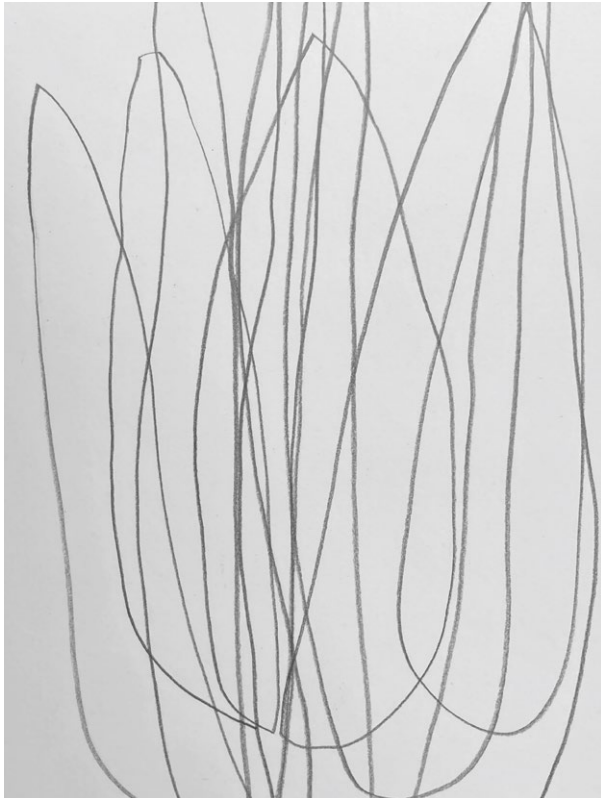
Fotodokumentace procesu

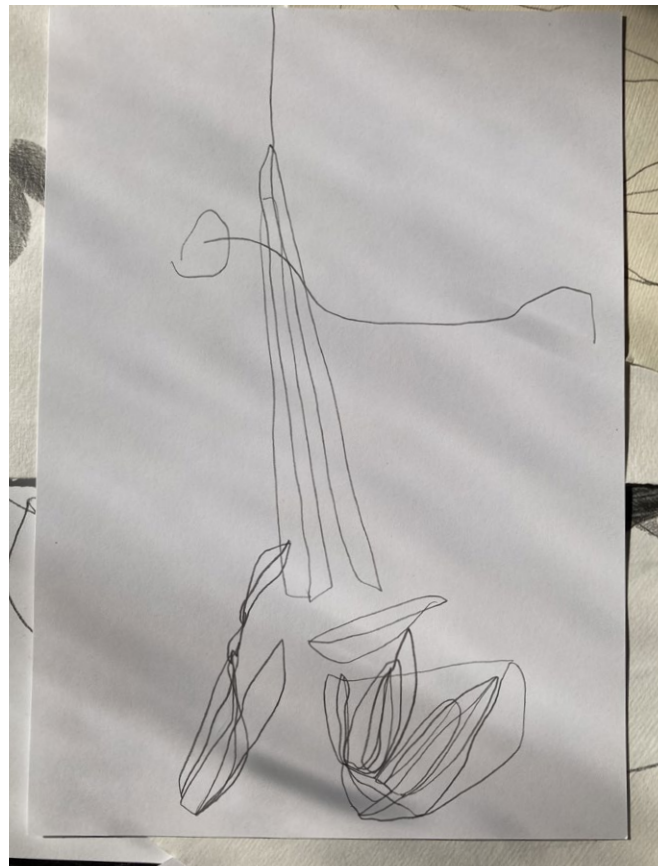
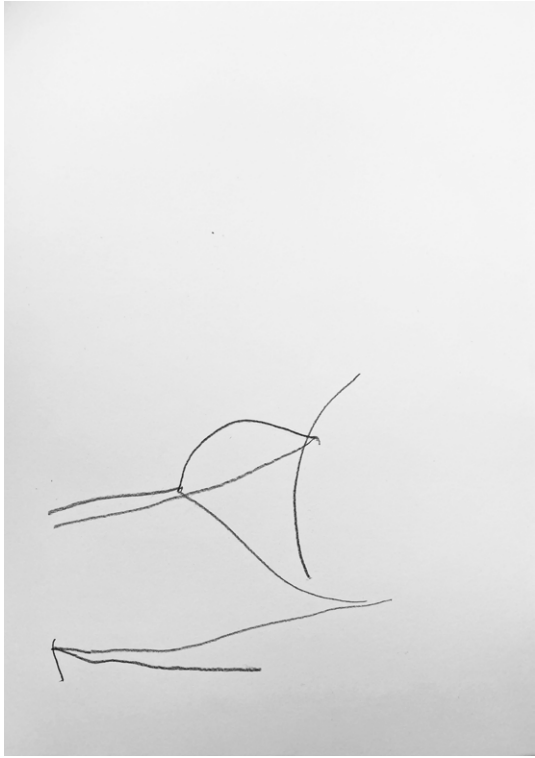

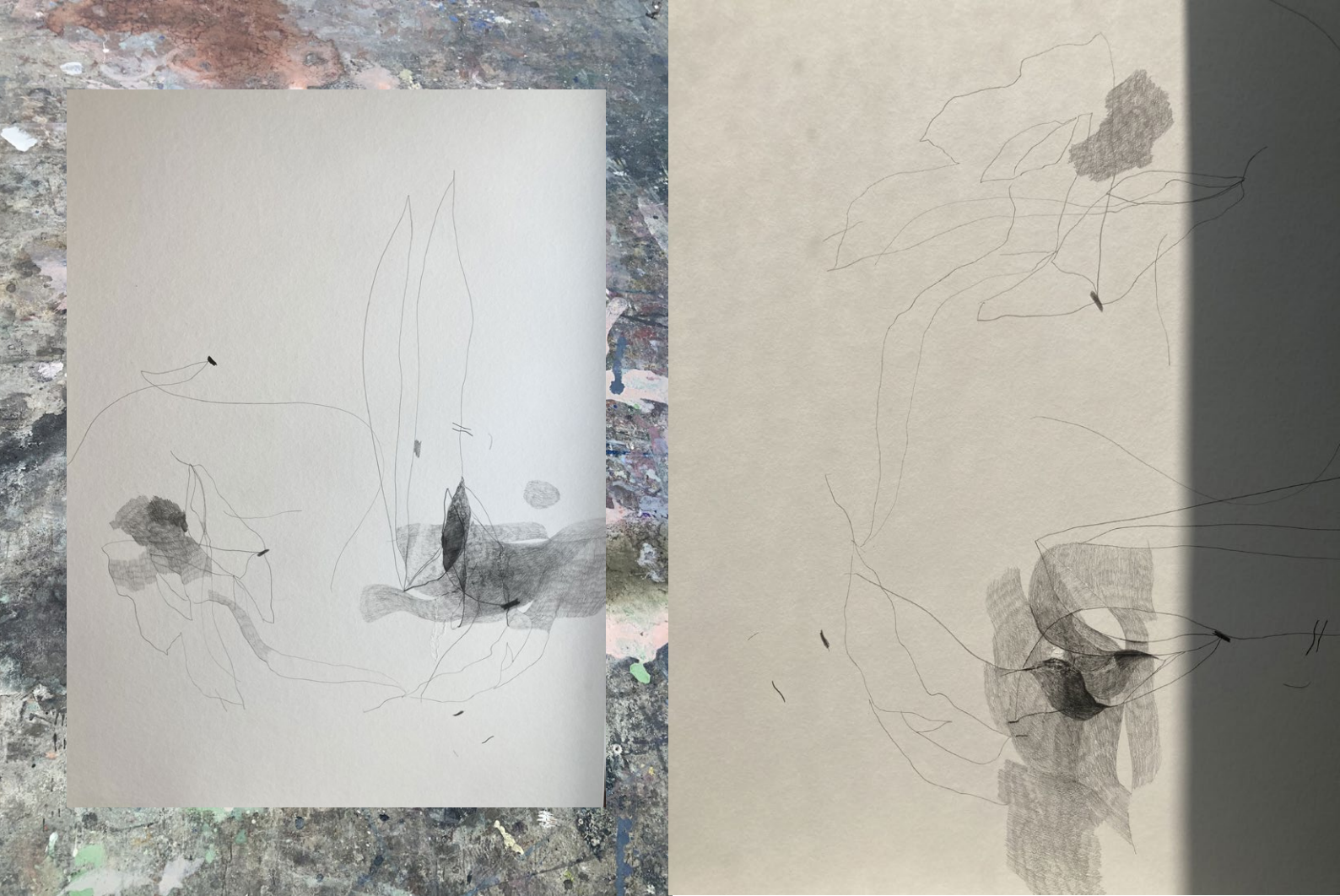

Malá formátová díla a série kreseb

Velkoformátové kresby

